

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. T. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času bytem X,
zastoupený: Mgr. Marek Eichler, advokát, se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 40747 Varnsdorf,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20.12.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2022 č.j. OAM-740/ZA-ZA11-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.12.2022 doručenou Městskému soudu v Praze prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí ze dne 15.11.2022 č.j. OAM-740/ZA-ZA11-HA13-2022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná

podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Poté Městský soud v Praze rozhodl usnesením č.j. 16 Az 19/2022 – 13 ze dne 11.1.2023 o postoupení věci Krajskému soudu v Plzni.

2. V **žalobě** žalobce uvedl, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci. Žalobce zejména poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Po věcné stránce žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k důvodům mezinárodní ochrany lze opětovně poukázat na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatovat, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen **ČR**) (Úmluva o právním postavení uprchlíků) a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy).

Zejména uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že nové skutečnosti nemohou změnit verdikt rozhodnutí, jelikož nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat přípustnost opakované žádosti ve světle nových skutečností, pokud tyto nové skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání v předchozím řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo, že mu hrozí vážná újma dle ust. § 14a. Žalobce má za to, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, že se stal rodinným příslušníkem občanky ČR, kdy tato skutečnost je bezesporu novou skutečností, jelikož dcera nabyla občanství až v průběhu žádosti a nebylo možné tuto skutečnost uvést dříve, což bude vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zamítnutím žádosti totiž dochází k rozdělení žalobce od jeho dcery, která je občankou ČR a tím bezesporu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Z uvedených článků je patrné, že zamítnutí žádosti a povinnost žalobce vycestovat bude v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť ČR je oběma Úmluvami vázána. Žalobce žalovanému prokázal a vysvětlil, že se o dceru stará, má v řízení žádost o zrušení správního vyhoštění a zamítnutí žádosti by znemožnilo pobývání obou spolu. Žalovaný byl povinen se dostatečně zabývat výše uvedenými skutečnostmi a zajisté nepostačí pouhých pár vět, které navíc nejsou dostatečně individualizované. Také žalovaný měl vzít v úvahu nové skutečnosti, řádně je prostudovat a posoudit jejich věrohodnost a rovněž z vlastní iniciativy zjistit všechny další skutečnosti potřebné pro zjištění skutkového stavu a poté rozhodnout. Sám správní orgán žádné šetření neprovedl a bez jakéhokoli vlastního posouzení označil další návrhy za nadbytečné. Správní orgán se s důkazy tedy měl vypořádat v souladu s § 50 a 52 správního řádu, tedy přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Následně měl správní orgán postupovat v souladu s § 68 odst. 3 a své rozhodnutí řádně odůvodnit. V odůvodnění absentují úvahy správního orgánu, ze kterých při rozhodování vycházel. Správní orgán také v rozporu s § 50 neopatřil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí a nezjistil všechny

skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (tím je dodržování mezinárodních závazků ČR), nezjistil rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení a podklady nezhodnotil na základě své úvahy, kdy se i podklady zabýval jen okrajově nad rámec své povinnosti a z pohledu nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nedostatečně. Tím došlo zároveň k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti. Tímto postupem zatížil správní orgán své usnesení vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

Na závěr žalobce uzavřel, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, bezdůvodně označil tvrzení a důkazy žalobce za nevěrohodné, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným. S ohledem na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

3. **Součástí žaloby byl návrh na přiznání odkladného účinku**, jenž byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 17.2.2023 č.j. 16 Az 1/2023 - 31.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 15.11.2022 č.j. OAM-740/ZA-ZA11-HA13-2022** rozhodl žalovaný ve věci žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. V odůvodnění rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že dne 8.8.2022 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a dne 19.8.2021 poskytl údaje k podané žádosti, kde uvedl, že je státním příslušníkem X, národnosti kinh, je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, hovoří vietnamsky, je svobodný a má dceru T. D. N., nar. X, X, ČR, st. přísl. X a st. přísl. X. Dcera nedávno získala české občanství, má tak dvojí občanství a žije v obci X v okrese X. Do ČR poprvé přicestoval v roce 1999 za účelem podnikání. Od té doby se do Vietnamu vrátil asi dvakrát nebo třikrát, naposledy to bylo v roce 2012. Od té doby je v ČR nepřetržitě. V roce 1999 i v roce 2012 cestoval letecky. Když jel do Zastávky, nemohl najít cestovní doklad. Má jeho fotokopii v mobilu. Kromě ČR nepobýval v žádném jiném státě Evropské unie (dále jen EU). Neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá již podruhé, poprvé o ni žádal v minulém roce. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť se obává do vlasti vrátit kvůli svému odsouzení v ČR. Obává se, že jako člověka, který byl v zahraničí odsouzen, jej budou vyslýchat a budou se snažit mít ho pod kontrolou. Od kamarádů ví, že pokud se odsouzený člověk do Vietnamu vrátí a nemá peníze na úplatek pro policii, jeho situace není dobrá. Druhým důvodem je, že má v ČR družku a dceru, která má české občanství, navštěvuje zde školu. Družka i dcera potřebují jeho pomoc, jiné důvody nemá. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, opisu RT ze dne 31.8.2022, rozhodných materiálů předchozího správního řízení žadatele s č.j. OAM-939/ZA-ZA11-2021 (ev. č. B011278), dále z informace OAMP, Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. června 2022, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021 a informace MZV ČR, č.j. 130498-5/2021-LPTP

ze dne 11. října 2021, k č.j. MV-144401-1/OAM-2021, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 8.11.2021 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-939/ZA-ZA11-2021. Správní orgán vydal následně dne 30.11.2021 rozhodnutí o neudělení azylu s č.j. OAM-939/ZA-ZA11-HA15-2021, které nabylo právní moci dne 17.12.2021. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který dne 28.3.2022 svým rozsudkem č. j. 60 Az 66/2021-40 žalobu zamítl (nabytí právní moci dne 22.4.2022). Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) usnesením č.j. 2 Azs 112/2022-25 ze dne 20.7.2022 (nabytí právní moci dne 21.7.2022) pro nepřijatelnost odmítl. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení, jehož podstatné součásti jsou ve fotokopii součástí aktuálního správního spisu.

Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.11.2021 označil za důvod podání žádosti legalizaci jeho pobytu na území ČR, neboť pozbyl pobytové povolení kvůli své drogové trestné činnosti a pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody. Návrat do Vietnamu odmítal kvůli přítomnosti své přítelkyně a nezletilé dcery v ČR, absenci zázemí ve vlasti a nemožnosti najít si tam práci a rovněž i obavám, že kvůli své trestní minulosti v ČR bude pod kontrolou vietnamských státních orgánů a policie. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu neudělil.

Ohledně údajných nových skutečností uvedených žalobcem, konkrétně, že v případě návratu do Vietnamu jej jako člověka odsouzeného v ČR budou vyslýchat a pokud nebude mít peníze na úplatek pro policii, jeho situace nebude dobrá, a dále, že dcera má české občanství, chodí zde do školy a s družkou potřebují jeho pomoc, na jejichž základě požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán konstatoval, že tyto byly žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést je za účelem jejich posouzení již tehdy, pokud je považoval za natolik závažné pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tyto údajné nové skutečnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán konstatoval, že samotný žalobce sice v aktuálním řízení potvrdil, že nyní uváděné důvody již sdělil i v přechodném řízení, nicméně skutečnost je taková, že tyto důvody nezmínil. Dále žalovaný konstatoval, že skutečnosti, které žalobce sdělil v aktuálním řízení, se opětovně, tak jako v předchozím řízení, týkají jeho družky a dcery a v případě jeho návratu do Vietnamu rovněž i jeho obav souvisejících s jeho odsouzením v ČR, tedy žádné skutečně nové důvody žalobce ve své aktuální žádosti nesdělil. Ostatně samotný žalobce následně potvrdil, že jiné důvody žádosti o udělení mezinárodní

ochrany již nemá. V současné chvíli tak správní orgán s ohledem na výše uvedené skutečnosti hodnotí vyjádření žalobce o jeho obavách z potíží s vietnamskou policií jako spekulativní a účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Správní orgán dále konstatoval, že již v předchozím řízení posuzoval žalobcem uváděné rodinné důvody, tedy přítomnost jeho družky a dcery na území ČR. Na již dříve posuzované rodinné situaci žalobce nic nemění ani to, že jeho dcera má české občanství, chodí zde do školy a družka i dcera potřebují jeho pomoc. Správní orgán uzavřel, že rodinné vazby obecně nejsou důvodem pro udělení azylu a v případě žalobce taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Následně žalovaný na základě výše citovaných informací o zemi původu žalobce uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od listopadu 2021, respektive od doby ukončení řízení na NSS, tedy od července 2022, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.

Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovaným na území ČR shledává nepřijatelnou. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 1.2.2023** mimo jiné uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno - dle žalovaného tedy přijaté rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu odpovídá zjištěnému stavu věci a je zákonné. Žalovaný setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřijatelnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované posouzení. V podrobnostech bylo odkázáno na vydané správní rozhodnutí, s nímž se plně ztotožnil. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2014, č.j. 1 Az 22/2014 - 33). V podrobnostech pak odkázal na stranu 2 - 4 napadeného

správního rozhodnutí, kde správní orgán pečlivě vyhodnotil důvody uvedené u aktuálně podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) i b) zákona o azylu. K námitce žalobce ohledně jeho družky a dcery, se žalovaný k tomu již vyjádřil a opět uvedl, že důvody, pro které je možné některou z forem mezinárodní ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené a vztahují se k zemi původu, přičemž sociální vazby žalobce na území ČR mezi ně nepatří. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 9.5.2006, č.j. 2 Azs 177/2005 - 65, ve kterém NSS uvedl, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany a na závěr z rozsudku NSS č.j. 5 Azs 46/2008 - 71, dle kterého je třeba situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ale jsou dány rodinné důvody pro pobyt takového cizince na území ČR, řešit dle zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.11.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 1.2.2023 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 9.12.2022.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
11. Důvody pro podání žalobcovy druhé žádosti o mezinárodní ochranu spočívají ve skutečnosti, že se obává vrátit se do vlasti z důvodu, že byl v minulosti odsouzen v ČR a také z důvodu, že má v ČR družku a dceru, která získala české občanství. Žalobce během poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu potvrdil, že tyto skutečnosti již uvedl v předchozím řízení.

12. Žalobce nejprve v žalobě namítal, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a též namítal neodůvodnění závěrů správního orgánu, což nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. K tomu soud uvádí, že žalovaný posoudil žádost žalobce, jakožto opakovanou žádost, ve které nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní. Proto přistoupil žalovaný k zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že žádost žalobce byla shledána jakožto nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovanému tak ani nepřislušelo zabývat se jednotlivými důvody pro udělení azylu, když takto již učinil v prvním řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shledal, že důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jsou shodné jako v první řízení, kde se již jimi podrobně zabýval. Proto žalovaný v tomto případě nepochybil, když se nezabýval jednotlivými důvody pro udělení azylu, ale naopak postupoval zcela v souladu se zavedeným zákonným postupem pro rozhodování o opakovaných žádostech.
13. Dále bylo namítáno, že žalovaný se nedostatečně zabýval tím, že se žalobce stal rodinným příslušníkem občanky ČR, kdy tato skutečnost je beze sporu novou skutečností, o které nemohl vědět během podání během první žádosti o mezinárodní ochranu vzhledem k tomu, že dcera nabyla občanství až v průběhu prvního správního řízení.
14. Soud s ohledem výše uvedené skutečnosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. června 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, v němž se uvádí, že *„hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
15. K tomu soud uvádí, že skutečnost, že se dcera žalobce stala občankou ČR, je sice skutečností novou, avšak se nejedná o skutečnost, která by byla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Tato skutečnost tak nemůže ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Může však mít vliv v rámci řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Vzhledem k uvedenému má soud za to, že žalovaný postupoval správně, když se blíže nezabýval touto skutečností. K samotným rodinným vazbám už se žalovaný dostatečně vyjádřil v rozhodnutí o první žádosti žalobce.
16. NSS ve svém rozsudku ze dne 6.3.2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 uvedl, že *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“* Žalovaný postupoval

v souladu se zákonem a výše uvedenou judikaturou, když porovnal jednotlivé důvody opakované žádosti s důvody uvedenými v první žádosti žalobce, a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.

17. Vzhledem k tomu, že žalovaný správně vyhodnotil, že žalobcem uváděné důvody pro podání opakované žádosti nejsou novými důvody ve smyslu zákona o azylu, taktéž postupoval správně, když další návrhy považoval za nadbytečné, a to i z toho důvodu, že již se s azylově uvedenými důvody meritorně vypořádal v prvním rozhodnutí.
18. V této věci soud nezjistil, že by došlo v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany k porušení § 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, či k porušení § 10 a § 11a zákona o azylu, jelikož žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, jak je zřejmé z výše uvedeného.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 13. listopadu 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně